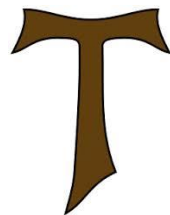

BUTLLETÍ DE L'ORDE FRANCISCÀ SECULAR DE CATALUNYA

Any 26

setembre 2021

núm. 247

Web: ofscat.jimdo.com - ofscatalunya@outlook.es

Web: Orden Franciscana Secular de España

2 de setembre - Beat Apol·linar de Posat

CONSTITUCIONS GENERALS L'OFS

CAPÍTOL PRIMER

L'ORDE FRANCISCÀ SECULAR

Art. 2

1. La vocació a l'OFS és una vocació específica, que informa la vida i l'acció apostòlica dels seus membres. Per això no poden formar part de l'OFS aquells que estan lligats, per compromís perpetu, a una altra família religiosa o institut de vida consagrada.
2. L'OFS està obert als fidels de tota condició. Hi poden pertànyer:
 - els laics, homes i dones;
 - els clergues seculars (diaques, sacerdots, bisbes).

Art. 3

1. L'índole secular caracteritza l'espiritualitat i la vida apostòlica dels membres de l'OFS.
2. Llur secularitat, en la vocació i en la vida apostòlica, es manifesta segons la respectiva condició:
 - pels laics, contribuint a l'edificació del Regne de Déu per la presència en les realitats i activitats temporals;(6)
 - pels clergues seculars, prestant al Poble de Déu els uns i altres s'inspiren en les opcions evangèliques de Sant Francesc d'Assís, engatjant-se a portar endavant la seva missió amb els altres components de la Família Franciscana. La vocació a l'OFS és vocació a viure l'Evangeli en comunió fraterna. Amb aquest fi, els membres de l'OFS s'apleguen en comunitats eclesials anomenades Fraternitats.

Art. 4

1. L'OFS es regeix pel dret universal de l'Església i pel propi: La Regla, les Constitucions, el Ritual i els Estatuts particulars.
 2. La Regla estableix la naturalesa, els fins i l'esperit de l'OFS.
 3. *Regla 3* Les Constitucions tenen per finalitat:
 - aplicar la Regla;
- 6) Cf Càn. 225, Discurs de Joan Pau II a l'OFS, 27 setembre 1982, a l'Osservatore Romano, 28 setembre 1982. servei que els és propi, en comunió amb el Bisbe i el Presbiterat. (7) Cf Càn. 275 ss; Presbyte,orum Ordinis 12; 14; 15 ss.

La importancia de la formación en la OFS: El discernimiento y el formador

Con demasiada frecuencia, especialmente en el pasado, se entraba en la Orden **sólo** “porque se era buena persona” o por simpatía hacia algún fraile, o por simpatía hacia san Francisco. A menudo, aún hoy, se entra en la Orden porque nos sentimos solos, o porque existen problemas de socialización o por simple devoción. Obviamente con esto no basta para profesar en la OFS....

A lo largo de la historia de la Orden las mayores crisis han venido por admitir sin mayores exigencias. Jaime Zudaire ofmcap. Nos dice en el libro “En seguimiento a Cristo con Francisco de Asís: *“La falta de vitalidad de las fraternidades se atribuía al gran número de terciarios admitidos sin mayor exigencias, a la falta de formación, a pesar de las repetidas consignas de los Papas, y a dos actitudes: la excesiva dependencia de los terciarios respecto de los religiosos y a la falta de compromiso en el campo social”*. Actualmente muchos de los conflictos que se detectan en las fraternidades locales son por una falta de formación o una mala formación.

- Hermanos que profesan y en un tiempo dejar de asistir a la fraternidad.
- Dificultades en algunas fraternidades para encontrar hermanos que cojan un servicio.
- O al contrario, hermanos que llegan a un servicio y se apegan al cargo y no hay manera de que lo dejen.

Me gustaría centrarme en la palabra formación. Qué significa. La palabra formación viene del latín forma (figura, imagen). Forma-ción: el sufijo latino-ción indica acción y efecto, así, formación es la acción y efecto de formar. La formación es acción que da forma. La palabra forma implica un sentido de armonía, belleza, en consecuencia, formar y formación significan dar forma a lo que no lo tiene o a lo que no está bien y debe ser mejorado o perfeccionado. La misma palabra forma nos hace pensar en la expresión **forma de vida**. *Y en nuestro caso, franciscanos seculares es formar en la vida evangélica en comunión fraterna.*

Los candidatos que vienen, cristianos, en principio ya tienen el ideal de vivir el Evangelio. El ser franciscano Secular además de vivir el Evangelio de nuestro Señor Jesucristo, es vivirlo al estilo de San Francisco y en Fraternidad.

art. 3.3 de las CC.GG. *“La vocación a la OFS es una llamada a vivir el Evangelio en comunión fraterna. Con este fin, los miembros de la OFS se reúnen en comunidades eclesiales, que se llaman Fraternidades”*.

Entrar en una “forma de vida” como la franciscana secular no es una opción más. Es el resultado de una preciosa llamada de Dios a ser tales para una finalidad bien precisa. Llegar a ser Franciscanos Seglares es, y debe ser, sólo el fruto de una auténtica vocación. A ella se corresponde una misión precisa, en comunión con toda la

Familia franciscana, que es sostenida por el mismo carisma de Francisco que nos capacita para cumplir su misma misión en nuestro estado de seglares. Es necesario redescubrir y vivir esta dimensión para que la Orden viva enteramente de la gracia de la vocación en todos y cada uno de sus miembros. Cuando el Señor llama nos saca de nuestra zona de confort y solemos responder a la llamada con evasivas o con excusas. A lo largo de la historia de salvación le ha pasado a muchos profetas: Jeremías: “Señor que soy muy joven”; Moisés: “Señor que no sé hablar delante del faraón”.

El Papa Francisco, en su exhortación apostólica *Gaudete et Exultate* nos dice acerca del discernimiento: “...el discernimiento espiritual no excluye los aportes de sabidurías humanas, existenciales, psicológicas, sociológicas o morales. Pero las trasciende. Ni siquiera le bastan las sabias normas de la Iglesia. Recordemos siempre que el discernimiento es una gracia. Aunque incluya la razón y la prudencia, las supera, porque se trata de entrever el misterio del proyecto único e irreplicable que Dios tiene para cada uno y que realiza en medio de los más variados contextos y límites. No está en juego solo el bienestar temporal, ni la satisfacción de hacer algo útil, ni siquiera el deseo de tener la conciencia tranquila. Están en juego el sentido de mi vida ante el Padre que me conoce y me ama, el verdadero para qué de mi existencia que nadie conoce mejor que él. El discernimiento, en definitiva, conduce a la fuente misma de la vida que no muere, es decir, conocer al Padre, el único Dios verdadero, y al que ha enviado: Jesucristo. No requiere de capacidades especiales ni está reservado a los más inteligentes o instruidos, y el Padre se manifiesta con gusto a los humildes.”

La vocación a la Orden Franciscana Secular es una vocación específica. Y los que sientan una llamada, o les atraiga la Orden Franciscana Secular, han de pasar por el proceso del discernimiento vocacional. En este proceso tenemos que tener presente, como nos indica el artículo 37,2 “**...que el Espíritu Santo es el principal agente de la formación, y atentos siempre a colaborar con Él, los responsables de la formación son: el propio candidato, la Fraternidad entera, el Consejo con el Ministro, el Maestro de formación y el Asistente**”. En este camino, la figura del formador es importante, pues ayudará al aspirante en este discernimiento vocacional. Aunque sea de puntillas, creo que es importante dar algunas pinceladas sobre el formador: Las directrices para la Formación de la OFS nos dicen que cuando tenemos que elegir a un hermano para el servicio de la formación, tenemos que tener en cuenta que sean sociológicamente, culturalmente y espiritualmente responsables. **Sociológicamente:** el formador debe ser maduro, bien-equilibrado, que sepa controlar sus impulsos, abierto al diálogo, de buen juicio y capaz de aplicar y expresar lo que él o ella ha aprendido. **Desde el punto de vista cultural:** debe saber metodología, ser capaz de transmitir y tener buenas aptitudes comunicativas. **Espiritualmente:** Debe ser coherente, buen testigo, fiel al carisma franciscano, de buen carácter.

El formador perfecto es la suma de las cualidades de todos los hermanos.

Francisco Javier Conejo, ofs

Festivitat de Santa Clara al Monestir de Pedralbes

El dimecres 11 d'agost, al Monestir de Pedralbes de Barcelona de les Germanes Clarisses, la família Franciscana va celebrar el gran dia de la Fundadora del Segon Orde, Santa Clara d'Assís.

Creuant les portes d'aquesta construcció, anem a trepitjar un lloc amb més de 700 anys d'història. El Reial Monestir de Santa Maria de Pedralbes va ser fundat per la reina Elisenda de Montcada el 1327, amb el suport del seu marit Jaume II. Des del primer moment, el monestir fou cedit a les germanes clarisses, que amb petites interrupcions han anat regentant el monestir.

A l'entrar a l'església del Monestir, sentim la presència de les germanes clarisses, que estaven cantant les Vespres, en la sobrietat de l'església, en la monumentalitat del gòtic català, la pobresa, humilitat i bellesa de la identitat franciscana, senya d'identitat del nostre pare fundador.

La Missa de celebració de la festivitat va ser presidida per fra Francesc Linares, ofm, i concelebrada per Fra Josep Mª Segarra, ofmcap, i hi va participar el diaca permanent Mn. Ramón Buyreu.

Van assistir a la celebració representants dels tres Ordes Franciscans, del primer orde els celebrants, del segon les germanes Clarisses i del tercer orde, les germanes del tercer orde regular i germans de l'Orde Franciscà Secular.

Tant a la monició inicial feta pel celebrant, com a l'homília, es van centrar en la figura de la Santa, en el seu caràcter, fort i valent, allunyat dels estampats edulcorats que de vegades l'han pintat, ja que va tenir el coratge amb només 18 anys de deixar-ho tot, família, possessions,... per seguir el moviment de renovació iniciat per Sant Francesc, que la va admetre el Diumenge de Rams, a la capella de Santa Maria dels Àngels (la Porciúncula). Una dona tan valenta i decidida que va aconseguir que la Santa Seu reconegués el vot de la pobresa, després de la resistència de gran part de la Cúria; i que també va obtenir l'aprovació d'una Regla pròpia per a la seva naixent Comunitat. Va fer menció a les dues celebracions que aquest any commemora la família franciscana, els 800 anys del "Memoriale propositi", reconegut com el document, o regla que el pare Francesc dona als franciscans seculars, i els 800 anys de la Regla no butllada del primer Orde.

Després de la cerimònia, degut a les normatives Covid, les Germanes no van poder oferir, com és habitual, un refrigeri als germans dels tres ordes i fidels assistents, com era costum, des de fa molts anys.

Lluís Viñas, ofs

*Pare de la misericòrdia, que vas inculcar a santa Clara un profund amor per la pobresa evangèlica, concedeix-nos, per la seva intersecció, que, al Crist pobre, mereixem venir a contemplar-te en el vostre Regne.
Per nostre Senyor Jesucrist*

DUTXAR-SE O NO DUTXAR-SE. AQUESTA SERÀ LA QÜESTIÓ

Aquest estiu he llegit notícies que m'han deixat en estat de xoc. Per un costat he llegit que bona part de la nostra roba que comprem comporta l'esgotament dels rius africans, que les grans hidroelèctriques espanyoles han esgotat l'aigua de bona part dels nostres embassaments, que en un futur molt proper Espanya i Catalunya poden ser un terreny desèrtic, finalment he llegit que s'està posant de moda en els àmbits de les estrelles del cinema no dutxar-se fins que el tuf no ofèn.

Totes aquestes notícies posen de manifest que l'aigua serà un gran problema en un futur molt proper, que la nostra germana aigua, tant casta com ens recorda el càntic de les criatures, serà un gran problema en un futur no gaire llunyà i ens hauria de fer reflexionar sobre el modus de viure actual.

No és fàcil. La veritat és que un no sap quina roba comprar, què menjar, què veure. No sembla que si volem mantenir mínimament, sols mínimament, el sistema de viure actual es pot mantenir un model ecològic mínimament sostenible.

L'exemple més clar és la dutxa. Si tots els humans ens dutxéssim les mateixes vegades que jo (una vegada al dia) hauríem, probablement, acabat amb bona part dels embassaments i de l'aigua potable, i això sense tenir en compte l'aigua que utilitzem per netejar el pis, per els plats, per la rentadora, etc... És possible que en un futur la pregunta no sigui ser o no ser, sinó dutxar-se o no dutxar-se, rentar-se les dents o no rentar-se-les. Sigui

com sigui, ens toca fer una reflexió seriosa sobre la relació de l'ésser humà amb la resta de la creació.

És molt probable que la generació que ens segueix li tocarà viure grans problemes climàtics i ecològics i qui sap si guerres per l'aigua. Tots sabem que el futur sostenible del nostre planeta passa per una disminució del nivell de viure dels països occidentals. Estem disposats a acceptar-ho? Estem disposats a viure reduint el nostre nivell i qualitat de vida a canvi del manteniment ecològic del nostre planeta?

No tinc la resposta i si algú la té i és capaç de convèncer a la resta del món que ens m'ho digui.

Josep Serra i Sales, ofs

CONTRA LA LEGIÓ (Lc 8, 26 - 39)

Era l'any 480 a. C. l'est estava en col·lisió amb l'oest. El món va veure amb admiració com l'exèrcit més gran del món s'abraonava sobre Europa. El cap d'aquest exèrcit era Xerxes, el rei de Pèrsia. El seu exèrcit comptava amb gairebé dos milions de soldats d'infanteria, vuitanta mil genets, vint mil carros, àrabs amb camells i elefants de guerra de l'Índia. L'historiador grec Heròdot va escriure que quan aquest exèrcit avançava, la terra tremolava, i que quan s'aturaven a beure, es reduïa el cabal dels rius. El primer objectiu d'atac de l'exèrcit a Europa va ser Grècia.

En aquell moment, Grècia era un conjunt de ciutats-estat enfrontades. Quan els grecs van sentir parlar de l'exèrcit persa, van aconseguir reunir 5000 soldats. Però el seu nucli era de tres-cents espartans. Cada espartà havia estat entrenat des de la infància per morir en batalla. En un lloc anomenat Termopiles va començar el combat. Com que els grecs coneixien bé la terra, lluitaven amb intel·ligència. Els tres-cents espartans van fer retrocedir l'exèrcit persa durant dos dies. Després, els espartans van ser capturats. Quan van perdre les armes, van continuar lluitant amb els punys fins que va morir l'últim espartà.

Mentrestant, un missatger va portar un missatge a les ciutats de Grècia: "Els espartans us diuen que moren lluitant per vosaltres". Això va despertar l'emoció dels grecs de tal manera que tots els homes de Grècia es van unir i van aixecar un exèrcit enorme. Els grecs, finalment, van derrotar els perses.

El poder de Pèrsia es va trencar. Atenes es va convertir en la ciutat més influent del món. La cultura i la democràcia gregues van donar lloc al món modern. Europa es va convertir en el futur de la civilització.

Estimats germans en Jesucrist,

Sant Agustí diu: "*Mai no podrem saber per què a la gent bona li succeeixen coses dolentes*". Això és realment cert. Moltes vegades, ens sentim superats pels patiments. Tot sembla estar en contra nostra. Els problemes se'ns poden tirar al damunt com l'exèrcit persa o com una legió. Però la litúrgia ens encoratja a ser valents perquè Jesús ve a ajudar-nos.

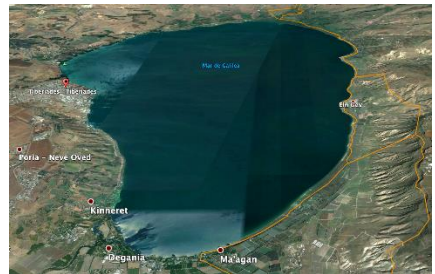
Fixem-nos en les dificultats a què s'enfronta un dels posseïts de l'evangeli. Va viure a la ciutat de Gèresa. Era una de les ciutats dels gentils. Estava a l'altra banda del llac de Galilea i era una mica lluny del lloc on vivia Jesús. L'evangeli diu: "*Feia molt de temps que anava sense vestit i no vivia en cap casa, sinó a les coves sepulcral*" (Lc 8

8, 27). Només és un detall, el podem passar per alt. Però si un dels nostres estimats estigués en aquesta condició, com ens sentiríem?

Jesús li va preguntar el nom i ell li va contestar: "*Legió*". Legió era una secció de l'exèrcit romà formada per 6000 soldats. Penseu-hi: si un exèrcit de 6000 soldats ataca un únic individu, l'individu en quina situació es trobarà? L'endimoniat posseït estava en aquella situació. No només tenia un dimoni sinó 6000. L'home estava trencat psicològicament i espiritual.

Vivia fora de la ciutat, entre les coves sepulcral, sense vestit i posseït per 6000 dimonis! Ningú hauria pensat que algú pogués salvar l'endimoniat. En aquell moment, Jesús arriba a la ciutat de Gèresa. Contra tot pronòstic, Jesús cura l'endimoniat. Jesús porta l'home que "vivía fora de la ciutat" dins la ciutat. El qui "no vivia a casa sinó a les coves sepulcral" ara viu a casa seva. El qui anava "sense vestit" ara està "vestit". El qui estava endimoniat ara està "amb el seny recobrat, assegut als peus de Jesús".

Realment existeixen els dimonis? És una pregunta que ens fem molts de nosaltres. Mahatma Gandhi, un cop, va dir: "Els únics dimonis que hi ha són els que són dins el teu cap. Esborra'ls". Sabeu quina és l'arma més destructiva del món? No són les bombes, ni els míssils, ni les pistoles ni les espases. L'arma més destructiva del món és la ment humana. La ment humana va crear totes les armes.

Es diu que la ment humana té 50000 pensaments al dia. Des del moment en què ens despertem al matí, la ment comença la seva xerrameca incessant. Esgota la nostra energia. Per això l'home modern es desanima malgrat l'exercici i la dieta que porta; està trist malgrat els diners que guanya i inquiet malgrat els confort materials que té. Avui potser ens sentim cansats pels nostres propis pensaments i la xerrameca constant de la nostra ment. Per netejar el nostre cap, hem d'asseure'ns als peus de Jesús. Potser sentim molta inseguretats com l'exèrcit persa o com la legió. Recordem això: quan tenim Jesús, tenim tot el que necessitem.

Germans,

Aprenguem del coratge de la història dels 300 espartans i l'endimoniat de Gèresa per estar sempre disposats per al combat i per no perdre la guerra. A l'Antic Testament, hi ha moltes referències que remarquen com els israelites van guanyar totes les guerres quan Déu va lluitar al seu costat. Que lluitem tenint Jesús al nostre costat. Us asseguro que cap legió no ens podrà vèncer.

Fra Arun Renald Stephen, ofmcap.

RETORN A LA NORMALITAT

Després d'haver pogut gaudir d'uns dies de vacances, ha arribat el moment de la reincorporació a la normalitat de cada dia. Tornem reposats, renovats, nous, fins i tot veient les coses d'una altra manera. Després d'haver descansat uns dies tornem amb "les piles carregades" ...

Si, per a alguns, ben carregades de pau interior, entre d'altres coses, perquè durant aquests dies de repòs hem pogut fer silenci de paraules, la majoria de vegades de paraules inútils, perquè molts cops parlem per parlar, per dir coses inconvenients, per fer xafarderies ...

Hem pogut fer silenci de fer corredisses, ja que no ens ha calgut adaptar-nos a horaris, no ens ha calgut anar amunt i avall, de pressa per por d'arribar tard qui sap on. Hem pogut fer silenci de la imaginació, al poder, amb calma, classificar pensaments per tal d'evitar tenir idees o pensaments inútils, que tantes vegades ens distreuen i ens molesten.

Hem tingut l'ocasió de poder fer silenci de la memòria, i no haver hagut de pensar amb coses i fets passats, que moltes vegades, sobretot si varen ser negatius, ens remouen la consciència, tot i que haguéssim fet algun acte de penediment: a Déu mitjançant el sagrament de la Reconciliació, i a l'ofès, havent-li demanat perdó ... sempre hem d'evitar fer viatgess al passat, ja que moltes vegades només serveixen per fer perdre la pau.

També hem pogut fer silenci de les criatures, revivint històries i compromisos que ens treuen de polleguera. I hem permès que les emocions i els sentiments bons i constructius ens marquessin els dies de vacances, i fessin créixer la bossa dels bons records i de les bones experiències viscudes durant aquests dies ...

Aquests dies de descans han estat uns dies on hem pogut viure senzillament, acceptant tot allò que el Bon Déu ens ha anat donant, confiant plenament i abandonant-nos totalment en Ell.

La seva mirada ens ha omplert els nostres cors de gràcies i de pau, ens ha omplert del seu amor.

En som conscients ?

Bon retorn a la "normalitat" !

Balbina Birba, ofs

AFGANISTAN: VISIÓ ESBIAXADA

I segur que ho està perquè és la meva. Jo no sóc analista, ara en diuen politòlegs. Sóc "autoinformat", per tant, això ja és un perill. No digueu que no us he advertit. Llegeixo premsa i veig les notícies. M'agrada llegir sobre les raons històriques del món, però no sóc historiador. M'agrada calibrar les reaccions socials enfront dels esdeveniments segons com van esdevenint. Però tampoc sóc sociòleg. A voltes, la meva particular versió de les coses sol resultar, més o menys, "opaca" perquè compto amb mi i els meus criteris que poden ser erronis encara que jo no ho vegi.

Tampoc sóc "antiamericana". I col·loquialment quan parlem dels americans ens referim als Estats Units de Nord-Amèrica. No sóc "antiyankee". A consciència no ho puc ser. No puc estar en contra d'un país que ens ha donat a John Ford i Howard Hawks, entre d'altres. No puc ser contrari al país que ens ha donat els Germans Marx ni Edgar Allan Poe. No puc donar l'esquena a un país que gràcies a John Deere ha engrandit i facilitat l'agricultura del meu poble i ha fet la feina més agradable i humana als meus "paisanos". I perquè dit sigui de passada, m'he criat entre el verd de John Deere i el groc de Caterpillar. Quan vaig néixer, al meu poble Caterpillar i John Deere ja hi eren.

També hi ha una frase molt encertada que en la meua terra, l'Aragó, es diu quan l'ocasió es propicia: "Po'l pan anda'l can", -"por el pan se mueve el perro"- . L'any 1945, ací a Europa, acabà un conflicte que Déu ens guardi de tornar a veure una cosa així. Al maig de 1944, en el desembarcament de Normandia, i durant molt temps del conflicte, els nord-americans, moriren a Europa defensant un sistema de vida pel que ara tots plegats sospirem i agraïm malgrat les limitacions. Estats Units no declarà només la guerra a Japó, ho feu contra tots els seus aliats, l'eix Roma-Berlín-Tokio. Mirat fredament, no tenien perquè venir a lluitar contra qui ni els havia, en principi, increpat. Eren dos: Hitler i Mussolini. Però s'implicaren. El bosc de creus del cementiri de la Platja d'Omaha, a Normandia, amb 9387 tombes de soldats estatunidencs així ho acredita. Buscaven un rendiment? Potser sí. Obrir mercat i establir contacte econòmic. D'acord. Però... que hagués passat a Europa sense el seu ajut? Ningú no ho sap, sense la Segona Guerra Mundial el nostre món seria molt diferent al que hem conegut.

Després vingué la Guerra Freda. Els enfrontaments URSS-USA significaven Teló d'Acer a Europa, amb la construcció d'un mur, el de Berlín i l'anomenat Teló de

Bambú a Àsia. Particularment el conflicte afecta a Corea i Vietnam. Com està Corea en la actualitat, al menys la Corea del Nord? Tothom quedà esfereït de com es varen fer les coses a Corea, però a qui no li fa ballar el cap el que pot arribar a fer el seu líder?

Vietnam fou una altra cosa. Encara recordo, de nen, les notícies del "Telediario" de TVE. Manifestacions i proclames contra el que era una ocupació imperialista. Recordo als estudiants cantant una canço: "Americans, foteu el camp, americans foteu el camp, americans foteu el camp, de la terra del Vietnam". La música era d'un espiritual negre. Marxaren el americans de Vietnam, també ho varen fer molt malament, segons tothom, però ningú hi posà res de la seva part. I Vietnam va quedar com va quedar. Certament que no està la cosa com a Corea del Nord. Ningú no sap què hagués passat sense la seva intervenció. Els sud-coreans no se'n penedeixen de la intervenció dels EE. UU. Al Golf Pèrsic, a Irak, molt possiblement la varen vessar. Segur. Però hi eren.

Malgrat totes les controvèrsies, sense anar més lluny, ací sempre hem volgut reproduir el model americà. Aquí, qui té possibilitats de tenir una casa de dos plantes envoltada de jardí, no se n'està de fer-ho, per exemple. Una altra cosa es que es pugui assolir. El seu nivell de democràcia, amb totes les limitacions, es d'admirar. Dos periodistes del diari The Washington Post, desconeguts i de segona fila fins aleshores, en Bob Woodward i en Carl Bernstein, es carregaren al president Richard Nixon. Déu n'hi do.

Sempre, socialment, han estat en el punt de mira de l'opinió pública i normalment de manera no favorable. Sembla que cal arremetre contra el sistema yankee per definició. Ells fan, tothom ho critica però ningú no s'hi mulla.

Ara ha passat amb l'Afganistan. Un lloc ocupat per les dos màximes potències estrangeres en un espai de dos dècades. Primer la URSS. Posada general de mans al cap de tota la comunitat de nacions. Marxen uns, venen el altres i el que queda són els talibans com a nexa d'unió en les intervencions de les potències. Finalment es retira l'imperialisme americà. Queden els talibans. Cauen sobre ells totes les crítiques. Suposo que les mateixes que criticaven la seva expansió, però... qui s'hi ha compromès? És molt fàcil dir als altres com han de fer les coses, però posar-hi un dit, ni tan sols una unglya, no ho fa ningú. Ara bé, tothom sap com s'ha

de fer, encara que ningú faci res. I a "toro pasado" tothom sap com s'havia de torejar, però ningú no baixà a la plaça. Amb els talibans arribant a Kabul tothom interrogant-se per la marxa dels yankees i que s'hi haguéssin hagut d'estar més temps i marxar d'una altra manera... No volíem el que hi havia. Ara no volem el que queda. Doncs, que carai volem?!

No, ni molt menys. Ja us he dit que aquesta reflexió no pretén ser un "alegato" en favor dels EE. UU, ni moltíssim menys. Aquesta reflexió pretén qüestionar la forma de vida del món, de la nostra societat i un clam contra la hipocresia. Des de la caiguda del mur de Berlín s'ha aixecat més de seixanta murs en les fronteres entre països. "Suma i sigue". Tots tenen alguna cosa en comú entre ells, tots són "murs de la vergonya", pròpia i aliena.

D'alguna cosa sí que poden estar tranquils: l'Evangeli no ha fracassat. Com que mai no se l'ha tingut en compte... Ningú no pot dir que els preceptes evangèlics no serveixen per a res.

Acabaré amb una dita que es diu molt a l'Aragó: "No puer ser. No se puede tener la cuba llena i la mujer borracha". I el nostre món vol el bocoi ple, la dona beguda, els porrons a vessar sobre la taula, que aquest vi sigui com a mínim un reserva, dinar de guia Michelin i que la factura la paguin els altres i tenir esclaus que netegin els lavabos del restaurant per si de cas els fem servir. Pensem-ho franciscanament...

Fra Joaquim Recasens, ofm

DESDE MI RINCÓN. *Actitud dialogante*

Me gustaría traer, aquí, a mi rincón, esta actitud que tendría que tener todo franciscano seglar.

“El diálogo es el nuevo nombre de la caridad (VC 74)” y surge hoy por el pluralismo religioso, las exigencias por la paz y la promoción humana.

Esta actitud dialogante nos tiene que llevar al ecumenismo. Desgraciadamente, dentro del cristianismo hay una historia de divisiones. Desde los primeros siglos muchas personas han sufrido y han luchado por la unidad de los cristianos. Pero la manera que se buscaba la unidad no era la más correcta: a través de la absorción o el retorno de los separados al aprisco, del cual se separaron un día. El ecumenismo actual no intenta fusionar o absorber a los otros a la propia confesión, sino que busca la unidad de los cristianos basada en el reconocimiento de la realidad eclesial de los otros y en el caminar juntos dando y recibiendo.

En esta nueva línea de ecumenismo han influido las ideas del Vaticano II, sobre todo el Decreto sobre el ecumenismo: *Unitatis Redintegratio* (os animo a leerlo).

Estamos llamados a ser testigos de una cultura positiva que conduzca al reconocimiento del otro.

Lo importante es vivir intensamente las palabras de San Pablo: “La cuestión no es ser hebreo o griego, esclavo o libre, hombre o mujer, (Gal 3,28-29), porque todos somos uno en Cristo y herederos de la promesa”. Se halla en el corazón de cada uno de nosotros el anhelo de una verdadera fraternidad en todos los ámbitos: en la Orden, en la Familia Franciscana, en la Iglesia...

Es un anhelo cuyas huellas visibles son nuestra disposición para acoger, el esfuerzo para dialogar y el deseo de justicia, paz y respeto.

Francisco Javier Conejo, ofs

JORNADES DE FRANCISCANISME

Santuari de St. Antoni de Pàdua i IREL

Reproducció en continu (en línia)

Divendres 26 de novembre

- 19:00 h **Presentació** a càrrec de Maria Adelayda Rivas,
ministra de l'OFS de Lleida
- 19:15 h **El perdó a la llum del Càntic de les Criatures**
a càrrec de Josep Serra,
viceministre de l'OFS de Catalunya
- 20:00 h **Descans**
- 20:20 h **El Càntic de les Criatures, la Creació com a proïsmo**
a càrrec de Fra Joaquim Recasens,
frare franciscà

Dissabte 27 de novembre

- 10:00 h **Visión secular del Cántico de las Criaturas**
a càrrec de Manuel Sánchez,
mestre de formació de l'OFS d'Espanya
- 11:00 h **Descans**
- 11:20 h **Ponència** a càrrec de Fra Salvador Jiménez, frare franciscà

Aportacions:

(Pa de St. Antoni)

Una jornada: 5 euros

Dues jornades: 10 euros

(Excepte membres de l'IREL)

Inscripció:

Contacte:

lleidaofs@gmail.com

654 24 88 67

973 23 56 40

Plataformes:

Col·labora:

Organitza:

FRARETS

ORDO FRATRUM MINORUM
Franciscans de Lleida

AGENDA

5 de setembre , 1er diumenge.

10, 11, i 12 de setembre **Capitol Nacional electiu**
Casa d'Espiritualitat dels PP.FF. Caputxins del Pardo.

12 de setembre, 2º diumenge.

19 de setembre, 3er diumenge.

26 de setembre, 4art diumenge.

9 d'octubre **dissabte CAPITOL ordinari l'OFS Catalunya.**

Ministres o un representant de la fraternitat.

Carrer Santaló 80, Barcelona

Per les restriccions actuals provocades per la pandèmia.

9,30h. Acol·lida.

10h. Eucaristia, Presidirà Fra Julián Pascual, ofmconv.

Assistent provincial de torn.

11h Inici de la reunió

12,15h Pausa.

12,30h Represa de la reunió.

Dinar, prèvia reserva avants del dia 4 d'octubre al 635612431 o al correu ofscatalunya@outlook.es

23 d'octubre Trobada de Formació

13 novembre Trobada de Formadors i Assistents, s'informarà oportunament

Redacció:

O.F.S. Provincial de Catalunya, Diagonal 450, 08006 - Barcelona,

Tel 635612431 ofmatalunya@outlook.es